

อารยะรู้สึกแปลกใจ ที่เมื่อก้าวเข้าบ้าน ก็ได้เห็นน้องสาวนั่งซึมอยู่คนเดียวที่ห้องข้างล่าง

“อ้าวเอม... เป็นยังไงถึงยังไม่นอน ดึกตื่นปานนี้แล้ว”

เอมอมรมองพี่ชาย ด้วยสีหน้าหม่นหมอง พูดเสียงแหบเครือสะท้อนสะท้อน “พี่อา... เราต้องรีบไปหัวหินเดี๋ยวนี้ นวลโทรศัพท์มาบอกว่าคุณแม่หายไป”

“ฮ้า...” อารยะอุทานอย่างตกใจ

“นวลบอกว่าสงสัยว่าคุณแม่จะกินยานอนหลับเข้าไปมากด้วย ยิ่งกว่านั้น...” เธอร้องไห้เมื่อพูด “เขาบอกว่าพบแต่ร่องเท้าที่ชายหาด...”

อารยะนิ่งไปอย่างตกตะลึง “บอกให้ใครรู้แล้วหรือยัง” เขาถาม

“ยัง... เอมไม่รู้จะบอกใคร กลัวเขาจะตกใจกันเกินกว่าเหตุ”

“ดีแล้ว งั้นไปกับพี่ รอเดี๋ยวนะ”

เขาวิ่งขึ้นห้องไปหยิบเสื้อผ้า แล้วเขาก็พาน้องสาวขึ้นรถขับตรงไปยังบ้านพักหัวหินที่ทิ้งมารดาไว้ในทันที

.....
เมื่อสมรภักมาถึงที่พักของชายหนุ่ม เขาไม่ได้ลืดอกประตุ เธอจึงเดินเข้ามาโดยไม่ได้เรียก เห็นร่างสูงใหญ่กึ่งนั่งกึ่งนอนเกาะกะอยู่บนเก้าอี้ เขาคงจะเผลอหลับไป

เธอนั่งลงข้างๆ ก็มลงจบบนผิวสากๆ ข้างริมฝีปากด้วยความรักใคร่

“เอมมี...” เสียงละเมอเรียกทำให้เธอชะงัก สีหน้าเครียด

“ใครคะเอมมี... นี่รักนะคะ คุณลิต”

ชายหนุ่มลืมตาอย่างงุนงง พอเห็นเธอก็ลุกขึ้นนั่ง

“มาตั้งแต่เมื่อไหร่อะ คุณรัก แล้วเข้ามาได้อย่างไรกัน”

“รักเพิ่งมาถึงเดี๋ยวนี้ เดี๋ยวนี้คุณใจลอยจนไม่ยอมลืดอกประตุห้องแล้ว รักนึกว่าคุณเปิดไว้ให้รักเสียอีก” เธอทำน้ำเสียงประชดประชัน “แต่กลับได้ยินคนติละเมอเรียกซู้รัก ใครคะ เอมมี... เอมอมรใช่ไหม”

ชายหนุ่มพูดขำๆ

“คุณรู้ดีอยู่แล้วนี่”

ความโกรธที่พุ่งขึ้นมาทำให้หญิงสาวอัดอั้นจนเกร็งไปทั้งร่าง

“คุณลิต... คุณไม่มีหัวใจ”

ชายหนุ่มถอนใจ ถ้าเขาไม่มีหัวใจ คงรักผู้หญิงคนนั้นไม่ได้มากมายปานนี้ เขาลุกขึ้นยืน เดินไปเสียจากร่างสวยที่เข้าประชิดอย่างจะเอาเรื่องเอาราว

“คุณรักบอกผมว่าจะไม่มาที่นี่อีกไม่ใช่หรืออะ”

เธอมองเขาอย่างแค้นเคือง เธอเคยแก้งพูดออกมาเพราะความโกรธที่เขาไม่สนใจใยดี ไม่ได้คิดว่าจะทำจริงๆ “ถ้ารักไม่มาคุณก็สบายไปนะซีไซ้ไหมล่ะคะ คุณคงจะพาแม่คนนั้นมาแทนที่รัก”

“คุณรักอะ คุณเอมไม่ใช่คนอย่างนั้น”

“ฮี้... เขาคงจะดีมาก ไซ้ไหมล่ะคะ”

“ผมรู้ว่าเอมเป็นคนยังไง ผมไม่ใช่เด็กกอมมืออะ คุณรัก ทุกคนที่ผมรู้จัก ผมรู้ทะลุไปถึงกันบึงว่าใครเป็นยังไง”

เธอกัดริมฝีปากอย่างเคืองแค้น

“คุณลิตเห็นว่ารักไม่ใช่คนดีไซ้ไหมล่ะคะ”

“ผมไม่ได้ว่าอย่างนั้น”

“แต่คุณก็เอ็นช่าใส่รัก คุณไม่เห็นคุณค่าเพราะคุณคิดว่าคุณได้รักง่าย ๆ ไซ้ไหม” เธอรืดเสียงต่อว่าด้วยอารมณ์ที่รุนแรงขึ้นทุกที

“คุณรักเอมอมร เห็นเขามีค่าเพราะว่าคุณเอาเขามาเป็นของคุณไม่ได้”

“คุณค่าอยู่ในเนื้อแท้ของคนนะครับคุณรัก ไม่ใช่อยู่ที่ว่า เขาจะยากหรือง่าย”

“แล้วเอมมีคุณค่ายังไงล่ะคะ... คุณลิต... บอกรักซิว่าเขามีอะไรที่รักไม่มี”

ชายหนุ่มไม่ตอบ ได้แต่ทอดถอนใจมองเธออย่างเคร่งขรึม

“เขาไม่เคยยอมเสีย... ยอมเสียอะไรเพื่อคุณลิตเลย... แต่ว่ารักยอม... ยอมทุกอย่าง” เสียงเธอสะท้อน “ทำไมคุณลิตไม่เห็นใจรักบ้าง”

“ผมไม่เคยขบไล่หรือตัดรอนคุณรักเลยนะ”

เสียงเธอดังขึ้นทุกที “ก็แน่ละซี เพราะว่าคุณยังหาความสุขจากตัวรักได้อยู่นี่ ถ้าคุณมีคนอื่น คุณแน่ใจหรือว่าจะไม่ไล่”

ความจริงแล้วเขาหาผู้หญิงได้ง่ายดาย แต่ว่าเขาไม่ได้พูด

“ถ้าเอมเลือกคุณ คุณจะทำอย่างไรกับรักคะ”

“จะถามทำไม ถึงอย่างไรเขาก็ไม่เลือก”

“แล้วถ้าเขาเลือกละ... บอกมาซิ รักอยากจะรู้” เสียงถาม
คาดคั้น ปรกาศตาแวววาวเจ็บแค้น

ชายหนุ่มพูดออกมาเหมือนคำตอปรออยู่แล้ว

“ผมก็คงจะต้องขอความเห็นใจจากคุณรัก....”

“นั่นยังงั้น...เห็นใหม่ละ” เธอรืดเสียงแล้วก็โถมเข้าไป ทุบตี
หยิกข่วนอย่างเคื่องแค้นน้อยอกน้อยใจ “คุณใจร้าย ใจดำที่สุดในโลก”

เขาจับมือเธอไว้ เธอไม่วยร้องให้ดิ้นรน รำพึงรำพันอย่างเจ็บช้ำ
“รักเกลียดคุณ คุณลิต... ได้ยินใหม่ว่ารักเกลียดคุณ”

เธอผลักไสมือออกไป แล้วก็เริ่มคว่ำข้าวของปาใส่ ชลิตบัดป้อม
ตกใจที่เธอเป็นไปได้ถึงเพียงนี้

“คุณรัก... อย่าอะ อย่าทำอย่างนี้”

สมรักไม่ฟังเสียง หยิบนั่นนี่ขว้างปาใส่เขาอย่างโกรธแค้น
นานแล้วที่เธอไม่ได้ทำฤทธิ์ใส่ใคร ภายในบ้านของเธอ ทุกคนล้วนยอม
หมอบกราบคาบแก้วเพราะเธอเป็นลูกสาวคนเดียว ที่เป็นหนึ่งเสมอ
เธอได้ทุกอย่างไม่ว่าอะไรหรือว่าใคร หากเธอต้องการ เธอจะต้องเอามา
ให้ได้แม้ว่าจะต้องใช้เวทมนตร์กลคาถา

เธอเคยคิดว่าเธอได้ชลิตแล้ว แต่แล้วก็กลับต้องเจ็บปวดเก็บกด
อดกลั้นตลอดมาเมื่อรู้ตัวว่าเธอครองเขาอยู่แต่เพียงกาย หัวใจเขาอยู่กับ
หญิงอื่น

ผู้หญิงอย่างเธอ พร้อมพรั่งไปหมดทุกอย่างแต่กลับไม่อาจทำให้เขา
รักได้ สมรักเจ็บปวดหัวใจเป็นที่สุด

ชลิตผลุนผลันออกจากห้องไปอย่างโกรธเคือง สมรักยิ่งคลั่งแค้น
กวาดของของเขาลงมากับพื้น

“คนบ้า คนเลว คนผีทะเล” เธอรืดเสียงสรรหาคำมาด่า
แล้วที่สุดก็โถมตัวลงนอนคว่ำร้องไห้อยู่คนเดียว

อารมณ์ของเธอสงบลงบ้างแล้วเมื่อได้ยินเสียงโทรศัพท์ เธอ
ภาวนาขอให้ชลิต แต่ว่ากลับได้ยินเสียงเอมอมร

นัยน์ตาของเธอวาวโรจน์ สีหน้าเครียดซึ่งด้วยความเกลียดชัง
น้ำเสียงที่พูดตอบโต้กลับเจือหัวเราะ จงใจแสดงความขบขันยัยหยัน
ราวกับว่าเธอกำลังเบิกบานใจเต็มประดา

“เสียใจด้วยนะ คุณชลิตเขาไม่ยอมมาพูด... แล้วก็... ลองพยายาม
ดูใหม่ซีนะ...เอมมี...”

เอมอมรนั่งนิ่งเหมือนไร้ความรู้สึก นัยน์ตาที่เบิกโพลง แห่งผาก
และตึงเครียด เธอได้เห็นและได้ยินเสียงคนรอบข้างที่วุ่นวายกันอยู่
ผู้คนมากันมากมาย ทั้งชาวบ้านและเจ้าหน้าที่ตำรวจ

มีเสียงพูด เสียงถามและเสียงตอบ สลัดวุ่นเวียนกันไป อารยะ
อยู่ไม่ไกลกำลังตึงเครียดวิตกกังวลพอกัน

ผิดกันตรงที่ว่าอารยะไม่ได้รู้สึกปวดร้าวในหัวใจเพิ่มขึ้นมาอีกอย่าง
หนึ่งเหมือนอย่างเธอ เสียงเย้ยหยันของสมรักยังกังวานอยู่ในหู
ทอดน้ำเสียงเรียก... เอมมี... อย่างหยอกเย้าล้อเลียน

เมื่อวันก่อน เขาเพิ่งทำให้เธอรู้สึก อบอุ่นซาบซึ้ง ไว้วางใจอยู่หยกๆ
แล้วทำไมวันนี้กลับเป็นไปเช่นนี้ นี่เขาจะปลิ้นปล้อน หลอกหลวงเธอไปอีก
สักแค่ไหน

เธอรู้สึกว่าสมองกำลังมีนชา ความวิตกกังวลในชะตากรรมของ
มารดากระหน่ำหนักหนาอยู่แล้ว เธอยังถูกความเจ็บปวดผิดหวังกระหน่ำ
ซ้ำเติมเข้าไปอีก

“พวกเขาสันนิษฐานกันว่า คุณแม่กินยานอนหลับเข้าไปมาก”
อารยะพูดขำๆ “กล่องยากจัดกระจาย ยาอื่นหกเรียราด แต่ว่า
ยานอนหลับหายไปเหลือแต่แผงเปล่าๆ ทั้งๆ ที่หมอเพิ่งให้มาหยกๆ”

“แล้วคุณแม่หายไปไหนละคะ ไม่มีใครเห็นบ้างเลยหรือ” เสียงถาม
สั้นเครือแหบแห้ง

พี่ชายสายหน้าสีหน้าขมจัด พยักหน้าไปทางทะเล เรือลำน้อย
ลอยล่องตรงนั้นตรงนี้ มีโคมไฟส่องฉายท้องน้ำ

“เขากำลังหากันทั้งบนบกและในน้ำ”

ก่อนสะอื้นตื้นตันอยู่เต็มลำคอ น้ำตาคลอดวงตาเธอ

“ขออย่าให้คุณแม่เป็นอะไรไปเลย... ขอให้พวกเขาพบคุณแม่
ปลอดภัยอยู่ที่ไหนสักแห่งเถิด...”

อารยะมองใบหน้าซีดบอบช้ำของน้องสาวอย่างเป็นห่วง

“เอม... เหนื่อยก็ไปนอนเสียซี”

“แล้วพี่อาล่ะคะ”

“พี่ยังไม่เหนื่อย..... จะรอคุณแม่ก่อน.....”

“เอมก็เหมือนกัน....”

เธอพูดอย่างนั้นทั้งๆ ที่สมองมินชา หูอื้อ ผู้คนเดินอยู่รอบข้าง เสียงสั่ง เสียงตะโกนโหวกเหวก นवलนั่งอยู่ใกล้ๆ รำพึงรำพันและร้องให้ แล้วเธอก็หมดความรู้สึกไป.....

เมื่อเธอรู้สึกตัว มีมือหนาอบอุ่นกุมมือเธอไว้ข้างหนึ่ง เธอกำลังนอนอยู่ในห้อง เสื้อแสงถูกปลดคลุมขยายให้หละหลวม ลมทะเลที่พัดผ่านเข้ามาช่วยให้รู้สึกปลอดโปร่งเย็นสบาย

เธอลืมตา ครั้นพอเห็นว่าเป็นใคร ก็กระตุกมือกลับ

“เอมมี....”

ดวงตาอ่อนโยนมองเธออย่างห่วงใย มีรอยยิ้มโล่งใจอยู่ที่ริมฝีปาก หญิงสาวหลับตาลง พยายามคิดว่านั่นคือความฝัน

“เป็นอย่างไรบ้าง คุณไม่สบายใช่ไหม” อีกฝ่ายลูบปลายมือไล่ไบน้ำที่พลิกหนี ไม่มีรอยยิ้มตอบแม้สักนิดเดียว

“ทำไมไม่พูดกับผม ผมเป็นห่วงคุณมากจริงๆ”

เธอเสียงเคียด แม้มันจะเป็นเพียงเสียงเบาๆ

“คนโกหก....!”

ชายหนุ่มนิ่งงัน เอมอมรติดกระดุมเสื้อ พยุงตัวลุกขึ้น

“ออกไปได้ไหม...!”

“เอมมี...” เขาเรียก

เธอหันหน้าหนี “ออกไป..!”

ชลิตมองอย่างไม่เข้าใจ “นี่คุณโกรธผมเรื่องอะไร ไม่รู้หรือว่าผมเป็นห่วงคุณขนาดไหน” เขาถาม “อะไปตามผมที่ทำงานแล้วผมก็รีบขับรถตามมาในทันที ผมยังไม่ได้ทำอะไรไม่ดีเลยนี่”

“ฉันไม่อยากฟังคุณอีกแล้ว” เสียงของเธอสั้นกระชับพรวดอย่างกำลังจะร้องให้ “คุณโกหก คอยหลอกฉัน ฉันเกลียดคุณ”

ชลิตได้แต่มองอย่างงงงัน น่าขัน เขาถูกผู้หญิงที่เป็นของเขาทั้งสองคนกล่าวคำว่าเกลียดในเวลาไล่เลี่ยกัน

“ผมโกหกอะไร หลอกคุณยังไงหรือเอมมี”

เธอชบหน้าลงกับมือ น้ำเสียงอ่อนล้า

“ฉันอยากอยู่คนเดียว”

“บอกผมมาก่อนซี....”

“ออกไปเถอะ”

ชายหนุ่มไม่ถือสา จับเธอให้หันมาหา ถามอ่อนโยน

“บอกมาก่อนซี”

อีกฝ่ายได้แต่หันหน้าหนี สะบัดจะให้หลุดจากการจับกุม

“เอมมี... ป่านนี้แล้วคุณยังไม่เข้าใจผมอีกหรือ”

“เลิกพูดอย่างนี้... เลิกเรียกฉันอย่างนี้เสียที ฉันชื่อเอมอมร ไม่ใช่เอมมี... ฉันไม่ชอบให้ใครๆ มาเรียกแบบนี้นะ” เธอพรั่งพรูออกมาอย่างอัดอั้น อีกฝ่ายชะงัก

“เอาละ...ก็ได้ งั้นบอกมาซิว่า โกรธผมทำไม”

เธอไม่ได้ตอบในทันที “เมื่อคืน... ทำไมคุณไม่ยอมพูดกับฉัน...”

“เมื่อคืน... พูดกับคุณหรือ...” ท่าที่เขาคิดทบทวน ประหลาดใจ “คุณโทรมาหรือ”

“ทำไมต้องแกลังถาม”

ชายหนุ่มเริ่มจะเข้าใจ “สมรักรับสายใช่ไหม”

“ใช่”

ชลิตยิ้มออกมาได้ “โธ...เอมมี ผมจะพูดกับคุณได้ยังไง ก็ผมไม่ได้อยู่ในห้อง ผมออกมาก่อน ผมไม่รู้เลยว่าคุณโทรไป”

เธอรู้งง “ฉันไม่เชื่อ”

“เอาอีกแล้ว พูดอยู่แต่ว่าไม่เชื่อๆ”

“แต่สมรักรยังถามคุณเลยว่า.....”

เขาจ้องมองตาเธออย่างจริงจัง “แค่นั้นก็เชื่อเขาหรือ”

สีหน้าเธอสับสน “ฉันไม่รู้....”

“คุณเชื่อเขา แต่ไม่เชื่อผม”

นัยน์ตาคู่สวยหลุมมองพื้นห้อง สีหน้าสลด

“ฉันขอโทษด้วยค่ะ”

ชายหนุ่มดึงร่างบางมากอดไว้กับอก

ไม่มีอาการต่อต้านขัดขืน หญิงสาวซุกอยู่ตรงนั้นแล้วก็ร้องให้.....